

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's	9
Natuurbescherming	9
Bijstand	10
Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	15
Algemene verordening gegevensbescherming	15
Arbeidsomstandighedenwet	16
Onderwijs	17
Wegenverkeerswet	19
Wet openbaarheid van bestuur	20
Wet openbare manifestaties	21
Wet rijonderricht motorrijtuigen	21
Vreemdelingenrecht	22
Regulier	22
Inreisverbod	23
Richtlijnen en verordeningen	24
Vreemdelingenbewaring	25

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 813

MK ABRS, 06-10-2021, 201906484/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Leiderdorp.

Awb 1:2, 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.12

Verordening ruimte 2014 2.1.4 lid 1

BELANGHEBBENDE. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat Wereldhave, verhuurder van winkelruimte in Winkelhof, als belanghebbende kan worden aangemerkt bij het besluit tot het verlenen van een tijdelijke omgevingsvergunning aan Discount Pet Center voor het in afwijking van het bestemmingsplan vestigen van een winkel voor dierbenodigdheden. Terecht is overwogen dat niet is uitgesloten dat de verhuurbaarheid van winkelpanden in Winkelhof nadelig wordt beïnvloed door de verlening van de gevraagde omgevingsvergunning aan Discount Pet Center.

RELATIVITEITSVEREISTE. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat artikel 2.1.4, eerste lid, van de Verordening ruimte 2014 kennelijk niet strekte ter bescherming van het belang van Wereldhave.

Besluit waarbij het college aan Discount Pet Center een tijdelijke omgevingsvergunning voor de duur van tien jaar heeft verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan vestigen van een winkel voor dierbenodigdheden [...]

2. Discount Pet Center betoogt dat de rechtbank Wereldhave ten onrechte heeft aangemerkt als belanghebbende bij het aanvankelijke besluit tot verlening van de omgevingsvergunning. Volgens haar heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de verleende omgevingsvergunning de verhuurbaarheid van winkelpanden van Wereldhave in Winkelhof nadelig beïnvloedt of kan beïnvloeden. [...]

2.2. Degene wiens concurrentiebelang rechtstreeks is betrokken bij een besluit, is belanghebbende. Dat is bij een besluit tot het verlenen van een omgevingsvergunning onder meer het geval indien een vastgoedeigenaar zich toelegt op de verhuur van winkelruimten in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment als dat waarbinnen de vergunde bedrijvigheid is voorzien.

Niet betwist is dat in dit geval moet worden aangenomen dat Wereldhave zich als verhuurder van winkelruimte in Winkelhof toelegt op de verhuur van winkelruimte in hetzelfde verzorgingsgebied als Jumper op de Baanderij. Op zichzelf betoogt Discount Pet Center terecht dat de winkelpanden van Wereldhave in Winkelhof in beginsel geschikt zijn voor winkels in verschillende branches, en dat zij daar niet een pand bezit dat alleen specifiek geschikt is voor een winkel in dierbenodigdheden. Aan de gedingstukken en het verhandelde op de zitting ontleent de Afdeling echter dat Wereldhave, toen zij bezwaar maakte tegen het besluit van 17 oktober 2017, een winkelpand in Winkelhof verhuurde aan een winkel in dierbenodigdheden, te weten: Pets Place. Wereldhave verhuurde daarmee ook winkelruimte in hetzelfde marktsegment als waarin Jumper werkzaam is. Te meer nu Pets Place de huurovereenkomst met Wereldhave inmiddels heeft beëindigd, heeft de rechtbank terecht overwogen dat niet is uitgesloten dat de verhuurbaarheid van winkelpanden in Winkelhof nadelig wordt beïnvloed door de verlening van de gevraagde omgevingsvergunning aan Discount Pet Center. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat Wereldhave als belanghebbende kan worden aangemerkt. De rechtbank heeft dus terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het

college het bezwaar van Wereldhave wegens het ontbreken van belanghebbendheid niet-ontvankelijk had moeten verklaren.

Het betoog slaagt niet.

Relativiteit

3. Discount Pet Center betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het relativiteitsvereiste als bedoeld in artikel 8:69a van de Awb in de weg stond aan gegrondverklaring van het beroep en vernietiging van het besluit van 4 september 2018. [...]

3.2. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) blijkt dat de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis heeft willen stellen dat er een verband is tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appelland door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van degene die in (hoger) beroep komt.

3.3. Wereldhave heeft in beroep aangevoerd dat een belangenafweging en motivering ontbrak waaruit kon blijken dat de toegestane vestiging van Jumper niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening als bedoeld in artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo. Verder heeft Wereldhave in beroep aangevoerd dat het college de omgevingsvergunning in strijd met het destijds geldende artikel 2.1.4 van de provinciale Verordening ruimte 2014 (tegenwoordig: artikel 6.13 van de Omgevingsverordening) had verleend.

3.4. [...] Artikel 2.12 van de Wabo betreft een regel die is gesteld in het kader van de goede ruimtelijke ordening, waarvan het behouden en herstellen van een uit ruimtelijk oogpunt goed woon-, werk- en ondernemersklimaat een onderdeel vormt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 20 januari 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:106](#)), zijn dit ruimtelijke belangen.

3.5. Artikel 2.1.4, eerste lid, van de Verordening ruimte 2014 beperkte, kort weergegeven, het toestaan van detailhandel bij bestemmingsplan of bij omgevingsvergunning voor het afwijken van een bestemmingsplan tot gronden binnen (of aansluitend aan) winkelconcentraties in de centra van steden, dorpen en wijken. Op grond van het derde lid was onder meer detailhandel in goederen die qua aard of omvang van de aangeboden goederen niet of niet goed inpasbaar is in de centra, hiervan uitgezonderd.

Zoals ook blijkt uit de toelichting bij de Verordening ruimte 2014, lag aan dit artikel het provinciale detailhandelsbeleid ten grondslag. Ook aan het opvolgende artikel 6.13 van de Omgevingsverordening ligt het provinciale detailhandelsbeleid ten grondslag. Zoals gedeputeerde staten in hun besluit van 14 juli 2020 hebben weergegeven, zijn de doelen die met het detailhandelsbeleid worden nagestreefd samengevat:

- het versterken van de ruimtelijke detailhandelsstructuur en het bieden van een zo compleet mogelijk aanbod aan voorzieningen op voor een ieder goed bereikbare en goed ontsloten locaties, waarmee tevens wordt bijgedragen aan een vermindering van het autoverkeer en bevordering van de leefbaarheid van de woonomgeving;
- het bevorderen en versterken van de vitaliteit, kracht en aantrekkelijkheid van de centra, door detailhandel, die een belangrijke drager van die vitaliteit is, in de centra te concentreren.

3.6. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat artikel 2.1.4, eerste lid, kennelijk niet strekte ter bescherming van het belang van Wereldhave. Aangenomen kan worden dat het toestaan van de vestiging van Jumper van invloed is op de verhuurbaarheid van de panden van Wereldhave in Winkelhof en op het winkelaanbod aldaar. Dat raakt de vitaliteit en de

aantrekkelijkheid van Winkelhof, die artikel 2.1.4 van de Verordening ruimte 2014 beoogde te beschermen. Hiermee is tevens het behouden en herstellen van een uit ruimtelijk oogpunt goed ondernemersklimaat dat door artikel 2.12 van de Wabo wordt beschermd aan de orde. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de gronden die Wereldhave in beroep tegen het besluit van 4 september 2018 naar voren heeft gebracht, niet afstuiten op het relativiteitsvereiste.

Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2247](#)

JnB 2021, 814

ABRS, 06-10-2021, 202006521/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Heerlen.

Awb 6:22, 8:72

PASSEREN VAN GEBREKEN. Artikel 8:72, eerste lid, van de Awb bepaalt dat een gegrond beroep in beginsel leidt tot de gehele of gedeeltelijke vernietiging van het bestreden besluit. Met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kan de bestuursrechter een besluit, ondanks schending van een rechtsregel of een rechtsbeginsel, in stand laten indien het aannemelijk is dat de belanghebbenden door deze schending niet zijn benadeeld. Als een gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb wordt gepasseerd, blijft de vernietiging van het besluit achterwege en is toepassing van artikel 8:72 van de Awb niet aan de orde. Gelet hierop vormt het gebrek, dat gepasseerd is met toepassing van artikel 6:22 van de Awb, geen aanleiding voor de gegrondverklaring van het beroep.

[ECLI:NL:RVS:2021:2225](#)

JnB 2021, 815

ABRS, 06-10-2021, 201906484/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Roermond, verweerder.

Awb 7:1a, 8:113 lid 2

HOGER BEROEP. JUDICIELE LUS. Artikel 8:113, tweede lid, van de Awb strekt ertoe dat de hogerberoepsrechter kan bepalen dat de fase van beroep bij de rechtbank kan worden overgeslagen, niet de bezwaarfase. Rechtstreeks beroep bij de hogerberoepsrechter staat slechts open als in het bezwaarschrift tegen het nieuwe besluit een verzoek als bedoeld in artikel 7:1a van de Awb wordt ingediend, en het bestuursorgaan daarmee instemt. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 18 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4213](#), onder 11. I.c. hebben [appellanten] niet zo'n verzoek gedaan.

[ECLI:NL:RVS:2021:2218](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 816

MK ABRS, 06-10-2021, 202005211/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Sluiting huurwoning voor zes maanden. I.c. kon de burgemeester het gelet op de grote handelshoeveelheid harddrugs en de aangetroffen drugsgelateerde attributen in redelijkheid noodzakelijk achten om de woning te sluiten. Daarbij is ook van belang dat de woning in een veiligheidsrisicogebied ligt. I.c. heeft de burgemeester niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik kunnen maken. Van belang daarbij is dat het gaat om een specifieke samenloop van omstandigheden, welke omstandigheden in samenhang bezien de sluiting van de woning in dit geval onevenredig maken.

[...] Bij besluit van 14 januari 2019 heeft de burgemeester besloten om de huurwoning van [appellanten sub 2] aan de [locatie] voor zes maanden te sluiten.

[...] Noodzakelijkheid

[...] 7.5. De politie heeft in de woning 237,7 g cocaïne aangetroffen. [...]

[...] 7.7. De politie heeft naast de grote handelshoeveelheid harddrugs ook een contant bedrag van € 7.000,00, een grammenweegschaal en een rol plastic zakjes aangetroffen. De burgemeester heeft zich dan ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er in of vanuit de woning drugshandel heeft plaatsgevonden. Dat de woning van [appellanten sub 2] niet als drugspand bekendstond, betekent niet dat de burgemeester het in dit geval gelet op de grote handelshoeveelheid harddrugs en de aangetroffen drugsgelateerde attributen niet in redelijkheid noodzakelijk kon achten om de woning te sluiten. Daarbij is ook van belang dat de woning in een veiligheidsrisicogebied ligt. De burgemeester heeft zich daarnaast in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat met de sluiting van de woning wordt beoogd de bekendheid van het pand in het criminele circuit teniet te doen en de kans op afrekeningen en ripdeals terug te dringen en dat dit doel niet was bereikt met de afwezigheid van de zoon van [appellanten sub 2]. De sluiting richt zich op de woning en is een zichtbaar signaal naar drugscriminelen en buurtbewoners met het oog op het voorkomen van overtredingen. Dat er volgens [appellanten sub 2] een lange periode zat tussen het aantreffen van de drugs en de besluitvorming door de burgemeester, doet niet af aan de noodzaak van de sluiting. Daarbij is van belang dat de burgemeester eerst een voornemen tot sluiting van de woning kenbaar heeft gemaakt waartegen [appellanten sub 2] een zienswijze hebben ingediend. Overigens gaat het om een periode van 2,5 maand tussen het in de woning aantreffen van de drugs op 30 oktober 2018 en het besluit van 14 januari 2019 om de woning te sluiten, zodat geen sprake is van een onredelijk lange periode.

Evenredigheid

[...] 7.14. De burgemeester heeft in hoger beroep niet betwist dat [appellanten sub 2] geen verwijt van de overtreding gemaakt kan worden, zodat van het oordeel van de rechtbank daarover mag worden uitgegaan. De burgemeester heeft ook onderkend dat [appellant sub 2A] ziek is en dat [appellanten sub 2] twee minderjarige en schoolgaande kinderen hebben. Hoewel de door [appellanten sub 2] overgelegde documenten geen volledige inzage in hun inkomsten en uitgaven geven, blijkt daaruit wel voldoende dat hun financiële draagkracht niet dermate sterk is dat van hen in redelijkheid verwacht kan worden dat zij binnen een redelijke termijn in vervangende woonruimte op de particuliere woningmarkt kunnen voorzien. Dat hun financiële draagkracht beperkt is, blijkt ook uit het feit dat zij in aanmerking komen voor een sociale huurwoning. Zij hebben ook toegelicht dat [appellant sub 2A] door zijn ziekte niet kan werken en dat zij op een lage plek op de wachtlijst voor een sociale huurwoning staan. [appellanten sub 2] hebben daarom aannemelijk gemaakt dat zij zeer moeilijk in vervangende woonruimte kunnen voorzien. Daar komt bij dat ten tijde van het besluit op

bezwaar niet uitgesloten was dat Havensteder tot ontbinding van de huurovereenkomst en plaatsing op een zwarte lijst zou overgaan, wat de gevolgen van het sluiten van de woning bijzonder zwaar zou maken voor [appellanten sub 2]. Ten tijde van de zitting bij de Afdeling was niet bekend of Havensteder alsnog zou overgaan tot het ontbinden van de huurovereenkomst en plaatsing op een zwarte lijst, omdat Havensteder te kennen heeft gegeven de procedure bij de bestuursrechter te willen afwachten, maar de burgemeester heeft wel verklaard dat in dit soort gevallen de huurovereenkomst meestal wordt ontbonden.

Hoewel de Afdeling begrip heeft voor de lastige situatie waarin de burgemeester zich bij de bestrijding van drugscriminaliteit bevindt en hij er terecht op heeft gewezen dat het om een ernstige overtreding gaat, is de Afdeling - anders dan de rechtbank - gelet op de door [appellanten sub 2] aangevoerde omstandigheden van oordeel dat er bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb zijn die maken dat het handelen overeenkomstig het uitgangspunt van het beleid in dit geval gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. Dit betekent dat de burgemeester niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid tot sluiting van de woning gebruik heeft kunnen maken. Van belang daarbij is dat het gaat om een specifieke samenloop van omstandigheden, welke omstandigheden in samenhang bezien de sluiting van de woning in dit geval onevenredig maken: [appellanten sub 2] treft geen verwijt van de overtreding, zij hebben aannemelijk gemaakt dat het zeer moeilijk is om vervangende woonruimte op de particuliere en sociale woningmarkt te vinden, terwijl [appellant sub 2A] ziek is en zij twee minderjarige en schoolgaande kinderen hebben en daarnaast ontbinding van de huurovereenkomst en plaatsing op een zwarte lijst dreigt, waardoor de gevolgen van het sluiten van de woning verder strekken dan de sluiting voor zes maanden. Het risico op ontbinding van de huurovereenkomst en plaatsing op een zwarte lijst zou zich ook voordoen bij sluiting voor een kortere periode, want op grond van artikel 231, tweede lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek biedt een op artikel 13b van de Opiumwet gebaseerde sluiting op zichzelf de mogelijkheid om de huurovereenkomst zonder procedure bij de rechter te ontbinden. Een waarschuwing zou daarom passender zijn geweest. [...]

[...] 8. De hoger beroepen van de burgemeester en van [appellanten sub 2] zijn gegrond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2243](#)

Bij deze uitspraak is een persbericht ("[Rotterdamse burgemeester mag huurwoning in Delfshaven niet sluiten na drugsvondst](#)") uitgebracht.

JnB 2021, 817

ABRS, 08-09-2021, 202005480/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Langedijk.

Awb 5:31

(SPOEDEISENDE) BESTUURSDWANG. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat op 7 december 2018 sprake was van een zodanige spoedeisende situatie die het toepassen van zeer spoedeisende bestuursdwang rechtvaardigde. Het college heeft [appellante] vanaf 4 december 2018 een aantal dagen gegund om ervoor te zorgen dat de veiligheid in het pand gewaarborgd zou zijn. Het college heeft gelet op de hiervoor geschetste omstandigheden niet aannemelijk gemaakt dat, ondanks dat het een aantal dagen heeft laten verstrijken, de situatie op 7 december 2018 niet meer toeliet dat [appellante] een korte begunstigingstermijn zou worden gegund om de veiligheid in het pand te waarborgen. Onder de gegeven

omstandigheden had het college op 7 december 2018 een last onder bestuursdwang op moeten leggen met een korte begunstigingstermijn om aan de last te voldoen, temeer omdat een korte begunstigingstermijn van een beperkt aantal uur in dit geval voldoende was geweest om maatregelen te treffen. Bovendien waren dan de verschillende maatregelen die [appellante] kon treffen om aan haar zorgplicht te voldoen, op schrift gesteld, zodat daarover geen onduidelijkheid kon bestaan.

[ECLI:NL:RVS:2021:2030](#)

JnB 2021, 818

Mondelinge uitspraak Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 30-09-2021 (publ. 4-10-2021), UTR 21/3950

burgemeester van de gemeente Utrecht, verweerder.

Tijdelijke regeling maatregelen covid-19 4.2 lid 1 aanhef en onder a

HANDHAVING. BESTUURSDWANG. CORONA. Sluiting restaurant. Weigeren controleren op de aanwezigheid van een coronatoegangsbewijs bij bezoekers. I.c. mocht de burgemeester artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a van de Tijdelijke regeling over het coronatoegangsbewijs toepassen. Er is geen reden om de last onder bestuursdwang in de tussentijd te schorsen. Het verzoek om een voorlopige voorziening wordt afgewezen.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:4718](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 819

MK ABRS, 06-10-2021, 202003042/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Borne.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Dienstenwet 1

Dienstenrichtlijn 4 lid 1

WABO. Weigering omgevingsvergunning tweede fase bouw vleeskuikenstal. Verbindendheid en toepassing van de bestemmingsregel. Dienstenwet en Dienstenrichtlijn. Schaarse rechten. Planologische besluiten, zoals onder meer een bestemmingsplan, kunnen het gebruik van gronden weliswaar territoriaal of kwantitatief bindend beperken, maar zijn zelf in beginsel geen besluiten die schaarse rechten toedelen. Verwijzing naar punt 4.4 van de conclusie van staatsraad advocaat-generaal Widdershoven van 6 juni 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1847](#)).

[...] [Weigering] om aan [appellant] omgevingsvergunning tweede fase te verlenen voor het bouwen van een vleeskuikenstal [...].

[...] Verbindendheid en toepassing van de bestemmingsregel

[...] - Dienstenwet en Dienstenrichtlijn

8.3. [appellant] betoogt dat de bestemmingsregeling in strijd is met de Dienstenwet en de Dienstenrichtlijn. Daarover overweegt de Afdeling als volgt.

8.3.1. In de Dienstenwet zijn bepalingen uit de Dienstenrichtlijn omgezet in nationaal recht. Voor de vraag of de bestemmingsregeling onverbindend is of buiten toepassing had moeten worden gelaten wegens strijd met deze wet of met deze richtlijn, is allereerst van belang of de exploitatie van een intensieve veehouderij door [appellant] kan worden aangemerkt als een dienst in de zin van die wet en die richtlijn.

8.3.2. [appellant] heeft ter zitting toegelicht dat hij op het perceel opnieuw vleeskuikens wil houden en slachten om te verkopen voor consumptie. Nadat de vleeskuikens zijn vetgemest, worden ze door of in beheer van [appellant] zelf op het perceel geslacht, uitgebeend, verder bereid voor consumptie en verpakt. [appellant] verkoopt dit gevogelte vervolgens als poelier in een eigen kraam op de markt. Ook kan incidenteel verkoop van vleeskuikens aan een slachterij en verkoop op het perceel zelf van voor consumptie bewerkte vleeskuikens aan particulieren voorkomen.

8.3.3. Blijkens artikel 1 van de Dienstenwet en artikel 4, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn is een "dienst": elke economische activiteit, anders dan in loondienst, die gewoonlijk tegen vergoeding geschiedt, zoals bedoeld in artikel 50 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (het arrest van 7 mei 1985 in de zaak 18/84 (Commissie/Frankrijk, ECLI:EU:C:1985:175), punt 12, het arrest van 11 juli 1985 in de zaken 60/84 en 61/84 (Cinéthèque e.a., ECLI:EU:C:1985:329), punt 10, en het arrest van 28 mei 2020 in zaak C-727/17 (ECO-WIND Construction, ECLI:EU:C:2020:393), punt 57) volgt dat de productie van een product als zodanig niet als een dienst kan worden beschouwd. De productie van gevogelte met het oog op verkoop aan consumenten of aan slachterijen is dus geen dienst in de zin van de Dienstenwet en de Dienstenrichtlijn. Het houden van vleeskuikens voor die productie is ook geen dienst, want dit is geen economische activiteit waar gewoonlijk een vergoeding tegenover staat. De Dienstenwet en de Dienstenrichtlijn zijn hier dan ook niet van toepassing. Er bestaat, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982 in zaak 283/81 (Cilfit, ECLI:EU:C:1982:335), punten 13 en 14, geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen, aangezien de opgeworpen vraag kan worden beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

8.3.4. De verkoop van producten door [appellant] kan op zichzelf wel door de bepalingen in de Dienstenwet en de Dienstenrichtlijn worden beheerst. De Afdeling stelt echter vast dat de bestemmingsregeling de verkoop van de producten elders (op de markt) niet reguleert. Voor zover [appellant] erop wijst dat hij de producten mogelijk ook op zijn eigen perceel zou verkopen, overweegt de Afdeling dat artikel 3, lid 3.1, onder aj, detailhandel in ter plaatse geproduceerde producten en/of streekproducten op zichzelf toestaat. Overigens hebben de aanvraag om omgevingsvergunning voor een vleeskuikenstal in afwijking van het bestemmingsplan en de weigering om die te verlenen geen betrekking op de verkoop van producten.

8.3.5. Gelet op het voorgaande is een inhoudelijke beoordeling of de bestemmingsregeling in overeenstemming is met de Dienstenwet en de Dienstenrichtlijn in dit geval niet aan de orde.

8.3.6. De Afdeling voegt hier voor de volledigheid aan toe dat ook geen sprake is van toedeling van schaarse rechten. Onder verwijzing naar punt 4.4 van de conclusie van staatsraad advocaat-generaal Widdershoven van 6 juni 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1847](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/nl/REGULATIONS/?uri=CELEX:2018:1847)), overweegt de Afdeling dat planologische besluiten, zoals onder meer een bestemmingsplan, het gebruik van gronden weliswaar territoriaal of kwantitatief bindend kunnen beperken, maar zelf in beginsel geen besluiten zijn die schaarse rechten toedelen. Dat is in dit geval niet anders. Aan de bestemmingsregeling waartegen [appellant] opkomt ligt geen keuze ten grondslag waarbij een beleidsmatig gelimiteerd, gekwantificeerd aantal rechten om een intensieve veehouderij te exploiteren is toebedeeld aan slechts een beperkt aantal gegadigden. De bestemmingsregeling bevat in essentie een voorwaarde

waaronder bestaande rechten behouden blijven, te weten de voorwaarde dat de intensieve veehouderij op de peildatum (het moment waarop het bestemmingsplan is vastgesteld) feitelijk in bedrijf was. Die voorwaarde geldt zonder onderscheid voor alle gebruikers van gronden met deze bestemming, en kan daarom niet op één lijn worden gesteld met de toedeling van schaarse rechten aan een beperkt aantal gegadigden. Verder is geen sprake van een vergunningenplafond waarbij slechts een gekwantificeerd aantal intensieve veehouderijen kan worden vergund.

[...] - Conclusie over verbindendheid en toepassing bestemmingsregeling

8.6. De Afdeling komt op grond van het voorgaande tot de conclusie dat niet is gebleken dat de bestemmingsregeling die het college ten grondslag heeft gelegd aan de weigering om de door [appellant] gevraagde omgevingsvergunning te verlenen, evident in strijd is met een hogere regeling en daarom onverbindend is of door het college buiten toepassing had moeten worden gelaten. Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2221](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Midden-Nederland, 22-04-2021 (publ. 04-10-2021), UTR 19/2255
([ECLI:NL:RBMNE:2021:1619](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 820

MK Rechtbank Oost-Brabant, 06-10-2021, SHE 20/3039

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2 (na 1 januari 2020), 2.9a (na 1 juli 2021)

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. Natuurvergunning wijzigen en uitbreiden industrieel bedrijf. I.c. heeft verweerder voldoende onderbouwd dat door de tijdelijke toename van de geluidsbelasting in de aanlegfase geen significante gevolgen zullen optreden voor de betreffende vogelsoorten in het Natura 2000-gebied. I.c. mocht verweerder de emissies vanwege de verkeersbewegingen betrekken bij het bepalen van de referentiesituatie.

[...] Bij besluit van 23 september 2020 heeft verweerder aan NedZink een vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) verleend (verder: het bestreden besluit) voor het wijzigen en uitbreiden van een industrieel bedrijf gelegen nabij de Natura 2000-gebieden, zoals opgenomen in bijlagen 1 en 2 bij deze vergunning. Aan de vergunning zijn voorschriften verbonden.

[...] 4.5 Volgens de rechtbank is voor het aangevraagde project ook na de wijziging van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb per 1 januari 2020 een natuurvergunning nodig. Dat komt omdat in de aanlegfase sprake is van een toename van de geluidsbelasting van het bedrijf. De rechtbank verstaat in dit verband onder de aanlegfase niet alleen de periode waarin de nieuwe hal wordt gebouwd maar ook de periode waarin activiteiten worden verplaatst van bestaande locaties naar

nieuwe locaties binnen de inrichting. In deze periode worden zowel in de nieuwe als de oude hal installaties gebruikt. De toename in geluidsbelasting is volgens de rechtbank aangevraagd en daarmee ook vergund. Het is niet op voorhand uitgesloten dat deze toename significante gevolgen kan hebben voor de vogelsoorten in de nabijgelegen Natura 2000-gebieden.

4.6 De rechtbank is van oordeel dat verweerder voldoende heeft onderbouwd dat door deze tijdelijke toename in de aanlegfase wel gevolgen maar geen significante gevolgen zullen optreden voor de betreffende vogelsoorten in het Natura 2000-gebied, zelfs als wordt uitgegaan van de mogelijkheid van een verstoring van deze soorten bij een geluidsbelasting van 40 dB(A) met de verwijzing naar de Notitie van Haskoning van 18 december 2018. Deze wordt bevestigd door de bevindingen in het akoestisch onderzoek van Haskoning van 30 juni 2021. Hieruit blijkt volgens de rechtbank voldoende dat in het Natura 2000-gebied geen geluidsbelasting vanwege het bedrijf van NedZink van meer dan 40 dB(A) zal optreden. In de gebruiksfase daalt de geluidsbelasting vanwege het bedrijf van NedZink aanzienlijk als de installaties in de oude hal niet meer worden gebruikt. Bovendien moet de inrichting blijven voldoen aan de geluidsvoorschriften in de omgevingsvergunning van 29 oktober 2012. Deze beroepsgrond slaagt niet.

4.7 De wijziging van de Wnb (de toevoeging van artikel 2.9a van de Wnb) per 1 juli 2021 dateert van na het bestreden besluit maar heeft alleen betrekking op de stikstofdepositie vanwege bouwwerkzaamheden, niet op de geluidsbelasting en is dus voor dit gevolg niet relevant.

[...] 8.5 In deze zaak zijn de emissies van de verkeersbewegingen van en naar het bedrijf onmiskenbaar in de aanvraag (en de daarbij behorende stukken) vermeld en in kaart gebracht. Alleen blijkt uit de omgevingsvergunning van 29 oktober 2012 niet dat de gevolgen van deze emissies op Natura 2000-gebieden zijn beoordeeld in vergelijking met de voorliggende vergunning. Daaruit leidt de rechtbank evenwel niet af dat de bij het bedrijf behorende verkeersbewegingen impliciet zijn geweigerd. Een natuurtoestemming wordt niet gegeven voor specifieke emissies maar voor een project. Zonder de verkeersbewegingen kan het bedrijf van NedZink niet werken en is er geen project. Een dergelijke ingrijpende beslissing kan niet uit de omgevingsvergunning van 29 oktober 2012 worden afgeleid. Daarom mocht verweerder de emissies vanwege de verkeersbewegingen betrekken bij het bepalen van de referentiesituatie. Dat NedZink geen veehouderij is, leidt niet tot een ander oordeel.

[...] 10. Het beroep is ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2021:5267](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 821

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-09-2021, BRE 18/4599 PW, BRE 18/5163 PW, BRE 18/4775 PW, BRE 18/4776 PW, BRE 21/350 PW, BRE 21/351 PW, BRE 21/352 PW, BRE 21/353 PW, BRE 21/354 PW en BRE 21/355 PW

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Middelburg, en college van burgemeester en wethouders van de gemeente Vlissingen, eisers en staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

PW 69, 71, 74

Besluit Participatiewet 6

GEBUNDELDE UITKERING PARTICIPATIEWET, IOAW, IOAZ EN BBZ 2004.

Niet in geschil is dat eisers voor de jaren hier in geding minder budget hebben ontvangen dan de kosten die zij in werkelijkheid voor de bekostiging van bijstand in hun gemeenten hebben moeten maken. De rechtbank maakt daarbij de kanttekening dat de tekorten in feite lager zijn dan in de beroepschriften gesteld omdat, zoals ter zitting is gebleken, eisers over de jaren 2017 en 2018 (en de gemeente Vlissingen óók voor het jaar 2019) met succes een beroep op de vangnetregeling hebben gedaan en daarmee een deel van de tekorten hebben kunnen opvangen. Het enkele feit dat de toegekende budgetten lager zijn dan de werkelijk gemaakte kosten, maakt echter nog niet dat daarmee is aangetoond dat dit te wijten is aan tekortkomingen in het verdeelmodel. Het verdeelmodel is noodzakelijkerwijs een abstractie van de te verwachten werkelijkheid en komt daarmee dus per definitie niet overeen. De validiteit van een model wordt pas aangetast wanneer de uitkomsten te zeer afwijken van de redelijkerwijs te verwachten werkelijkheid. Het is aan eisers om te onderbouwen dat het model tekortkomingen bevat die juist hun gemeenten treffen en die leiden tot een voor hen zodanig onevenredig nadeel dat het model buiten toepassing moet worden gelaten. De rechtbank is van oordeel dat eisers dit onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt. Mede gelet op de (relatief) beperkte omvang van de berekende bedragen, acht de rechtbank onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de verdeelmodellen voor de jaren 2017 tot en met 2021 dusdanige tekortkomingen bevatten, dan wel zo onevenredig uitpakken voor eisers dat deze buiten toepassing moeten worden gelaten. Ook het argument van eisers dat het verschil in de herverdeeffecten van de beide gemeenten, aantoont dat er een tekortkoming is in het verdeelmodel, omdat de beide gemeenten onder één uitvoeringsorganisatie vallen (Orionis) en er derhalve geen verschil bestaat tussen beleid en uitvoering van beleid, volgt de rechtbank niet. Eisers hebben naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende aannemelijk gemaakt dat zij als gevolg van de gestelde tekortkomingen in de verdeelmodellen 2017 tot en met 2021 ten opzichte van andere gemeenten onevenredig zijn benadeeld. Er is dus geen sprake van strijd met het evenredigheidsbeginsel. Evenmin is aannemelijk geworden dat sprake is van strijd met een ander rechtsbeginsel. De rechtbank ziet, gelet hierop, geen aanleiding het verdeelmodel en/of het Besluit Participatiewet buiten toepassing te laten. Dit betekent dat de toegekende budgetten over de hier in geding zijnde jaren in stand blijven. Beroepen ongegrond.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:4847](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2021, 822

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 28-09-2021 (publ. 05-10-2021), SGR 21/5376

college van burgemeester en wethouders van Leiden, verweerder.

Wmo 1.2.1

WMO. MAATSCHAPPELIJKE OPVANG. Gelet op het gedwongen vertrek uit Nederland, het korte tijdsverloop sindsdien (ongeveer negen maanden), de verhuizingen naar Turkije en van

daaruit naar Kenia, die belastend voor de kinderen zijn geweest, en de huidige situatie (met 15 personen in een tweekamerwoning wonen, waarbij de kinderen wel naar school gaan en ook huiswerk moeten kunnen maken) oordeelt de voorzieningenrechter voorshands dat, in het belang van de kinderen, ook thans tijdelijk maatschappelijke opvang noodzakelijk is.

6.1. De voorzieningenrechter overweegt allereerst dat verweerder ter zitting de juistheid van het verhaal van verzoekster niet heeft ontkend. Verweerder verbindt daaraan de gevolgtrekking dat het nog steeds de eigen keuze van verzoekster is geweest om Nederland te verlaten en later onvoorbereid hier terug te keren.

6.2 De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in zijn conclusie. Uit de stukken en hetgeen ter zitting is besproken, blijkt naar voorlopig oordeel voldoende dat verzoekster en haar minderjarige kinderen Nederland in december 2020 tegen hun wil hebben moeten verlaten, omdat de echtgenoot van verzoekster had besloten dat de kinderen een islamitische opvoeding moesten genieten en dat dit in Nederland niet mogelijk is. Vervolgens heeft verzoekster, nadat zij met de kinderen haar echtgenoot was gevolgd naar Turkije en daarna naar Kenia, besloten dat zij de belangen van de kinderen voorop moest stellen en dat zij van haar man wil scheiden. Daarop heeft zij het hoogst noodzakelijke gedaan om naar Nederland te kunnen reizen en is zij met de kinderen, zonder dat haar echtgenoot dat wist, naar Nederland vertrokken.

6.3 De voorzieningenrechter overweegt dat voor verzoekster in december 2020 het moment was geweest, toen zij en de kinderen mee naar Turkije moesten verhuizen, om in Nederland hulp en opvang te vragen. Gelet op het gedwongen vertrek uit Nederland, het korte tijdsverloop sindsdien (ongeveer negen maanden), de verhuizingen naar Turkije en van daaruit naar Kenia, die belastend voor de kinderen zijn geweest, en de huidige situatie (met 15 personen in een tweekamerwoning wonen, waarbij de kinderen wel naar school gaan en ook huiswerk moeten kunnen maken) oordeelt de voorzieningenrechter voorshands dat, in het belang van de kinderen, ook thans tijdelijk maatschappelijke opvang noodzakelijk is.

6.4 De voorzieningenrechter is met verweerder van oordeel dat verzoekster op zichzelf - in normale omstandigheden - zelfredzaam kan worden geacht. Gelet op alle hiervoor beschreven feiten en omstandigheden is er echter, naar voorlopig oordeel, op dit moment een zekere periode nodig om het leven weer een beetje op de rails te kunnen krijgen. De voorzieningenrechter realiseert zich dat het weliswaar in de kern om een huisvestingsprobleem gaat, maar ziet in het voorgaande niettemin aanleiding verweerder bij wijze van voorlopige voorziening op te dragen tijdelijk aan verzoekster en haar 7 kinderen opvang te bieden, opdat verzoekster en haar kinderen in de tussentijd een meer geschikte oplossing kunnen vinden. Daarom zal de voorzieningenrechter een in tijd beperkte voorziening treffen, inhoudende dat het besluit van verweerder van 1 juli 2021 wordt geschorst en dat verweerder wordt opgedragen voor een periode tot zes weken na de beslissing op bezwaar, maar uiterlijk tot en met 31 januari 2022, opvang te bieden aan verzoekster en de kinderen.

6.5 De voorzieningenrechter geeft verweerder, gelet op hetgeen ter zitting is besproken, in overweging om, wederom in het belang van de kinderen, in overleg te treden met de gemeente Alphen aan den Rijn om aldus ondersteuning te bieden bij het vinden van een meer definitieve oplossing. Dat laat echter onverlet dat intussen gedurende de in de beslissing van deze uitspraak genoemde termijn noodopvang aan verzoekster en de kinderen moet worden geboden.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:10605](#)

JnB 2021, 823

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 27-09-2021 (publ. 05-10-2021), SGR 21/5337

college van burgemeester en wethouders van Leiden, verweerder.

WMO 1.2.1 aanhef en onder c

WMO. De omstandigheid dat verzoekster geen zelfstandige woonruimte heeft wijst er op dat er geen sprake is van een opvangprobleem maar van een huisvestingsprobleem. Dat is op zichzelf begrijpelijk, gezien de schaarste op de woningmarkt. Hoewel de voorzieningenrechter inziet dat het in de praktijk moeilijk zal zijn voor verzoekster om een (betaalbare) woning te vinden, is de Wmo niet bedoeld om hiervoor een oplossing te vinden.

De voorzieningenrechter is voorshands van oordeel dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat verzoekster geen recht heeft op maatschappelijke opvang.

Rechtbank: 5.3. Niet in geschil is dat verzoekster met haar kleinkinderen de thuissituatie in Somalië heeft verlaten. Centraal staat de vraag of verzoekster in staat moet worden geacht om zich op eigen kracht, met gebruikelijk hulp, met mantelzorg of met hulp van andere personen uit zijn sociale netwerk te handhaven in de samenleving.

5.4. De voorzieningenrechter is met verweerder van oordeel dat verzoekster zelfredzaam kan worden geacht. Verzoekster heeft haar reis naar Nederland georganiseerd en betaald en tijdelijk onderdak geregeld bij kennissen in Nederland. Daarmee heeft zij getoond zelfredzaam te zijn. Verzoekster heeft aangegeven dat zij sinds 13 juni 2021 met haar kleinkinderen verblijft in [plaats] bij mevrouw [A], dat haar woning is bedoeld voor twee bewoners, maar dat er nu 5 mensen in het huis wonen en dat zij niet langer bij mevrouw [A] kan verblijven. Dit geeft de voorzieningenrechter geen reden om tot een ander oordeel te komen. De omstandigheid dat verzoekster geen zelfstandige woonruimte heeft wijst er op dat er geen sprake is van een opvangprobleem maar van een huisvestingsprobleem. Dat is op zichzelf begrijpelijk, gezien de schaarste op de woningmarkt. Hoewel de voorzieningenrechter inziet dat het in de praktijk moeilijk zal zijn voor verzoekster om een (betaalbare) woning te vinden, is de Wmo niet bedoeld om hiervoor een oplossing te vinden.

5.5. Verder is het de voorzieningenrechter niet gebleken dat verzoekster zich door psychische problemen niet kan handhaven in de samenleving waardoor zij niet in staat is zelf in onderdak voor haar en haar kleinkinderen te kunnen voorzien. Dat haar kleinzoon medische problemen heeft, doet naar voorlopig oordeel niet af aan verzoeksters eigen zelfredzaamheid. Ook de genoemde brief van het Crisis Interventie Team maakt dat niet anders. De voorzieningenrechter kan zich goed voorstellen dat de kleinkinderen een stabiele woon- en leefomgeving nodig hebben om de traumahulpverlening te laten slagen; de (per definitie tijdelijke) noodopvang kan echter niet als een stabiele woonomgeving worden gezien. De voorzieningenrechter is daarom voorshands van oordeel dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat verzoekster geen recht heeft op maatschappelijke opvang.

5.6. De voorzieningenrechter ziet naar voorlopig oordeel geen schending van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) of het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK). Uit artikel 8 van het EVRM vloeit geen verplichting voort om verzoekster en haar kleinkinderen, ondanks dat zij niet voldoen aan de in de Wet maatschappelijke ondersteuning gestelde voorwaarden, toch toe te laten tot de maatschappelijke opvang dan wel van woonruimte te voorzien. De positieve verplichting van de overheid om het recht op privéleven te beschermen gaat niet zover dat op de overheid een zorgplicht rust om onderdak en voorzieningen te bieden aan een zelfredzaam gezin.

5.7. Op grond van artikel 3, tweede lid, van het IVRK rust op de overheid een verplichting om erop toe te zien dat de rechten en belangen van kinderen voldoende worden beschermd en geborgd. Die verplichting neemt niet weg dat het uitgangspunt is dat ouders, of in dit geval de grootouder aan wie

in Somalië het gezag over de kleinkinderen is toegekend, de primaire verantwoordelijkheid hebben met betrekking tot het welzijn van kinderen, zie artikel 27, tweede lid, van het IVRK. Aan de verplichtingen uit het IVRK is voldaan, omdat de overheid voorziet in een opvangregeling voor gezinnen met minderjarige kinderen die in nood verkeren: de Wmo. Dat betekent niet dat elk gezin met minderjarige kinderen hiervan gebruik kan maken. Het is toegestaan om op grond van publieke belangen (de besteding van publieke middelen en het beschikbaar houden van voldoende opvang voor kwetsbare, niet zelfredzame gezinnen) beperkingen te stellen aan het recht op toegang tot sociale voorzieningen. Verweerder heeft in dit geval op een juiste manier de afweging gemaakt tussen de publieke belangen en de belangen van de kleinkinderen met inachtneming van de eigen verantwoordelijkheid van verzoekster waarbij, wederom, van belang is dat zij zelfredzaam is.

5.8 Het enkele feit dat verzoekster en haar kleinkinderen burgers van de Europese Unie zijn maakt naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet dat zij jegens verweerder een afdwingbaar en onvoorwaardelijk recht op onderdak hebben, ook niet binnen een verdragsconforme uitleg en toepassing van het Unierecht.

6. De voorzieningenrechter zal het verzoek afwijzen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:10604](https://eclis.nl/RBDHA:2021:10604)

JnB 2021, 824

MK CRvB, 24-09-2021 (publ. 04-10-2021), 19/4826 OCWSUB

Raad van bestuur van het Uuw.

Wet overige OCW-subsidies (WOOS) 19a

Wet SUWI 30a lid 1 aanhef en onder c

Uitvoeringsbesluit onderwijsvoorzieningen voor jongeren met een handicap (Uitvoeringsbesluit)

WOOS. VERVOERSVOORZIENING. ROLSTOELTAXIVOORZIENING. VERZOEK VERGOEDING KOSTEN VAN BEHALEN RIJBEWIJS. Evenals de rechtbank heeft geoordeeld heeft het Uuw dan ook afdoende gemotiveerd dat de taxikostenvergoeding naast een adequate ook de goedkoopste voorziening is.

Raad: 5.1. In geschil is of het Uuw het verzoek van appellante van 20 augustus 2018 om een voorziening in de vorm van een vergoeding voor de kosten van het behalen van een rijbewijs, op goede gronden heeft afgewezen.

5.2. Het oordeel van de rechtbank dat de rolstoeltaxivoorziening een adequate voorziening is heeft appellante niet bestreden. De vraag is of de rolstoeltaxivoorziening de goedkoopste voorziening is.

5.3. Anders dan appellante meent, valt zij niet onder het bereik van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet Suwi, nu appellante op het moment van de aanvraag reeds 18 jaar was. Bij de beoordeling van het bestreden besluit wordt voorts voorop gesteld dat ingevolge artikel 5 van het Uitvoeringsbesluit de vervoersvoorziening uitsluitend strekt om de opleidingslocatie te bereiken. Er is geen grond dat het Uuw verplicht zou zijn bij de besluitvorming in deze zaak rekening te houden met factoren zoals de bevordering van inschakeling in het arbeidsproces na het afronden van de opleiding.

5.4. Het Uuw heeft voor een situatie als hier aan de orde inzichtelijk gemotiveerd dat het behalen van een rijbewijs onlosmakelijk verbonden is aan het verstrekken van een aangepaste bruikleenauto. Daarom moet op het moment van de aanvraag van een vergoeding voor de kosten van het halen van een rijbewijs ook rekening worden gehouden met de kosten die gepaard gaan met de aanschaf of lease van een aangepaste auto. Ten tijde van de aanvraag op 20 augustus 2018 was appellante (begin) derdejaars studente aan de [naam onderwijsinstelling 1] en was niet duidelijk wat zij na deze

opleiding zou gaan doen. In het rapport van 10 oktober 2018 heeft de arbeidsdeskundige berekend dat een voorziening bestaande uit een aangepaste auto en vergoeding van rijlessen pas na vier jaar goedkoper is dan de rolstoeltaxivoorziening. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft dit in het rapport van 7 februari 2019 onderschreven. Voorts heeft het Uvw in hoger beroep opgemerkt dat in het geval van appellante naast het volgen van rijlessen gedurende ongeveer een jaar, ook de vergoeding van de taxikosten zou moeten doorlopen. Het omslagpunt wat betreft de kosten ligt daardoor op een moment waarop de studie zou zijn afgerond. Daarnaast is onzeker of appellante na haar studie werk vindt en of het Uvw dan nog de bevoegde instantie is. Evenals de rechtbank heeft geoordeeld heeft het Uvw dan ook afdoende gemotiveerd dat de taxikostenvergoeding naast een adequate ook de goedkoopste voorziening is. Het Uvw heeft daarbij geen rekening hoeven te houden met de door appellante geopperde mogelijkheid dat zij op grond van artikel 9 van de Uitvoeringsregeling een toegekende bruikleenauto na afloop van de leaseperiode zou kunnen overnemen. Dit betreft een onzekere factor die bij de berekening van de kosten van de voorziening buiten beschouwing mag blijven. [...]

5.6. Uit 5.1 tot en met 5.5 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2403](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2021, 825

Rechtbank Noord-Holland, 22-09-2020 (publ. 05-10-2021), HAA 20/3831

Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 5 lid 1 en onder e, 6 lid 1 en onder e, 12, 15, 17, 34, 45

Archiefwet 3, 5

AVG. I.c. heeft eiseres verzocht om vernietiging van de telefoonnotities in zijn geheel, maar gelet op artikel 17 van de AVG kan alleen worden verzocht om verwijdering van de persoonsgegevens en niet om verwijdering van de gehele telefoonnotities. Geoordeeld wordt dat de in de telefoonnotities opgenomen persoonsgegevens in beginsel rechtmatig zijn verwerkt.

Nu de telefoonnotities worden bewaard in verband met de aanspraak op uitkering en de verplichting om te bewaren op een wettelijke grondslag berust, heeft verweerder zich terecht op het standpunt kunnen stellen dat zij niet gehouden was om de telefoonnotities van eiseres te verwijderen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 12 mei 2021,

[ECLI:NL:RVS:2021:1028](#).

Eiseres wordt niet gevolgd in haar standpunt dat verweerder, gelet op artikel 5, eerste lid, onder e, van de AVG, de persoonsgegevens moet verwijderen of weglakken uit de telefoonnotities. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 8 maart 2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:620](#).

[ECLI:NL:RBNHO:2021:8514](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandighedenwet

JnB 2021, 826

MK ABRS, 06-10-2021, 202002847/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 3.16 lid 1, lid 5

Beleidsregel arbocatalogi 2010 (beleidsregel)

Arbocatalogus Podiumkunsten

ARBEIDSOMSTANDIGHEDEN. BOETE. REGELS DIE GELDEN VOOR PODIUMKUNSTEN.

SILKROPE-ACTS. Binnen de podiumkunsten moet per afzonderlijk geval worden beoordeeld of voor die situatie voldoende is gedaan om het valgevaar zoveel mogelijk te beperken. I.c. heeft [wederpartij] het valgevaar zoveel mogelijk beperkt. De staatssecretaris was niet bevoegd om een boete op te leggen. Het beoordelingskader is i.c. niet goed toegepast.

[...] Bij besluit van [...] heeft de staatssecretaris een bestuurlijke boete van € 27.000,00 opgelegd wegens overtreding van artikel 3.16. eerste lid, gelezen in samenhang met het vijfde lid, van het Arbeidsomstandighedenbesluit (hierna: Arbobesluit).

[...] De regels die gelden voor podiumkunsten

[...] 5.3. De staatssecretaris heeft ter zitting erkend dat binnen de Podiumkunsten een grote variatie is aan soorten arbeid waaronder ook arbeid met naar de aard inherente risico's op onder meer vallen. Waar de Arboregelgeving is bedoeld om risico's bij het verrichten van arbeid zoveel mogelijk te voorkomen is bij bijvoorbeeld een circusact juist de bedoeling om uitvoeringen te doen die potentieel gevaarlijk zijn omdat dit inherent is aan het beroep. [wederpartij] heeft onweersproken gesteld dat bij silkrope acts tijdens professionele uitvoeringen geen valmat wordt gebruikt en dat de opleiding voor artiesten is bedoeld om daar naar toe te werken door het ontwikkelen van voldoende vaardigheden. Desondanks blijft bij circusacts ook bij zeer vaardige artiesten altijd een inherent restrisico aanwezig. De staatssecretaris heeft ter zitting toegelicht dat daarom binnen de podiumkunsten per afzonderlijk geval moet worden beoordeeld of voor die situatie voldoende is gedaan om het valgevaar zoveel mogelijk te beperken.

De toepassing van de regels in dit geval

6. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat [wederpartij] het valgevaar zoveel mogelijk heeft beperkt en daarmee dat de staatssecretaris niet bevoegd was om een boete op te leggen. Hoewel de staatssecretaris met de toelichting zoals omschreven onder 5.3. het beoordelingskader juist omschrijft, is het in dit geval niet goed toegepast. [...]

6.1. De rechtbank heeft terecht wel een beoordeling gemaakt van de maatregelen die [wederpartij] heeft genomen om valgevaar te beperken en heeft deze ook in onderlinge samenhang gezien. Hierbij heeft zij betekenis toegekend aan het feit dat in de Arbocatalogus voor silkrope-acts tot uitdrukking is gebracht dat met een werkprocedure het risico op vallen uiteindelijk zo klein kan worden gemaakt dat het ontbreken van een valmat aanvaardbaar wordt geacht. De rechtbank heeft vastgesteld dat onweersproken door [wederpartij] is gesteld dat alleen personen tot de opleiding worden toegelaten die al beschikken over het vereiste basisniveau voor de gekozen discipline. De opleiding begint eerst met oefeningen dicht bij de grond voordat de hoogte in wordt gegaan. De

bewegingen worden vaak geoefend en de moeilijkheidsgraad neemt toe naarmate de vaardigheid toeneemt. De student heeft alle veiligheidslessen gevolgd, waaronder lessen over welke acties moeten worden ondernomen als er iets mis gaat tijdens een beweging. De act waarbij het ongeval plaatsvond bevatte dezelfde soort bewegingen als die welke zij ook al in de praktijk uitvoerde als professioneel luchtacrobaat en die ze al uitgebreid had geoefend. De act was goedgekeurd door haar docent na een door de docent voorgestelde aanpassing en is uitgebreid gerepeteerd.

Studenten mogen een act pas uitvoeren als examenopdracht als de docent heeft gezien dat deze volledig wordt beheerst en daarop uitvoerig is getest tijdens de repetities. Tijdens de act was de docent aanwezig en hij begeleidde deze act vanaf de grond. Omdat in dit geval sprake is van een opleiding tot circusartiest en daarmee van studenten in een leertraject is overeenkomstig de richtlijnen van de opleiding voor het niveau van de student daarnaast een valmat gebruikt met een grootte en dikte zoals deze wordt voorgeschreven door de betrokken branche.

De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat hieruit volgt dat tijdens de hele opleiding aandacht is voor de veiligheid van de studenten. De lezing die de staatssecretaris haalt uit de verklaring van de student die dit zou weerspreken volgt de Afdeling niet. [...] Dit betekent dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de staatssecretaris niet heeft aangetoond dat [wederpartij] met de genomen maatregelen in de vorm van de werkprocedure en de valmat niet voldoende heeft gedaan om het valgevaar zo veel mogelijk te voorkomen.

6.2. Het is aan de staatssecretaris om aan te tonen dat [wederpartij] artikel 3.16, eerste lid, gelezen in samenhang met het vijfde lid, van het Arbobesluit heeft overtreden. Nu hij daarin niet is geslaagd was hij niet bevoegd om een boete op te leggen. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2226](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Geen boete voor hogeschool na val student bij circusact") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB 2021, 827

MK ABRS, 06-10-2021, 202001284/1/A2

minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media (hierna: de minister).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 4:49, 4:57

Wet op het primair onderwijs (Wpo) 1, 64, 69, 120, 121, 123, 134

Regeling bijzondere bekostiging bij fusie en opheffing van scholen in het primair onderwijs en beleidsregel interpretatie samenvoeging in WPO en WEC (Regeling 2017) 1, 2, 3

ONDERWIJS. BEKOSTIGING. I.c. had de minister de 50 procent norm in de Regeling 2017 buiten toepassing moeten laten omdat die toepassing in dit geval in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

[...] Bij besluit van 20 juni 2018 heeft de minister de bekostiging voor basisschool Ds. Derksenschool gewijzigd vastgesteld.

[...] - Uitleg in beleidsregel artikel 2 van de Regeling 2017

[...] 4.5. De Afdeling is van oordeel dat de minister met het bepaalde in artikel 2, in samenhang met artikel 1, aanhef en onder j, van de Regeling 2017 op zichzelf geen onredelijke uitleg aan het begrip 'substantiële fusie-instroom' heeft gegeven door daarbij een percentage van ten minste 50 procent te hanteren, en dat dus ook geen onredelijke uitleg is gegeven van het begrip 'samenvoeging' in artikel 121, derde lid, en artikel 134, negende en tiende lid, van de Wpo. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen is de bekostiging onlosmakelijk verbonden met het verzorgen van onderwijs. De uitleg van de minister dat, gelet op artikel 121, derde lid, en artikel 134, negende en tiende lid, van de Wpo voor 'samenvoeging' bepalend is dat ten minste 50 procent van de leerlingen van de op te heffen school is overgegaan naar de fusieschool, is in overeenstemming met dit uitgangspunt. Hetzelfde geldt voor de uitleg van dit begrip in artikel 3, in samenhang met artikel 1, aanhef en onder j, van de Regeling 2017, dat bepalend is voor de bijzondere bekostiging op grond van artikel 123, eerste lid, van de Wpo.

[...] – Wijziging ten opzichte van de Regeling 2015

[...] 4.9. Eerder heeft de Afdeling in de genoemde uitspraak van 4 december 2019 [Red: [ECLI:NL:RVS:2019:4070](#)] overwogen dat voor de uitleg van het begrip 'samenvoeging' aansluiting moet worden gezocht bij de betekenis van dit begrip in het normale spraakgebruik. Dit geldt eveneens voor de uitleg van het begrip 'substantieel' in de Regeling 2015, nu dit begrip niet nader in de regeling is gedefinieerd. Het betreft hier een vage term, die met uiteenlopende percentages van leerlingen die naar de fusieschool overgaan geoperationaliseerd kan worden. Zoals hiervoor overwogen heeft de minister dit begrip weliswaar kunnen concretiseren met het percentage van 50 procent of meer, maar niet valt in te zien dat een percentage van - in dit geval - 43 procent niet evenzeer als substantieel zou kunnen gelden. Bovendien heeft de minister ter zitting bij de Afdeling meegedeeld dat tot het opnemen van het getalscriterium in de Regeling 2017 dit 50 procent criterium structureel niet is gehanteerd bij fusies waar minder dan 50 procent van de leerlingen is overgegaan, met als uitzondering gevallen waarin geen enkele leerling over ging. Naar het oordeel van de Afdeling mocht de stichting, totdat haar bekend kon zijn dat met het begrip 'substantiële fusie-instroom' een percentage van 50 procent of meer bedoeld is, er onder deze omstandigheden van uit gaan dat met een percentage van 43 procent van overgaande leerlingen aan het gestelde vereiste zou worden voldaan.

4.10. Gelet op het voorgaande komt de Afdeling tot de conclusie dat door het stellen van een getalscriterium van 50 procent in de Regeling 2017 het vereiste om voor bekostiging wegens samenvoeging in aanmerking te komen is gewijzigd. Vanuit het oogpunt van de stichting betreft dit een verslechtering. Derhalve kan de rechtbank niet worden gevolgd in haar overweging dat de Regeling 2017 op dit punt in wezen niet afwijkt van de Regeling 2015.

[..] – Afwijking Regeling 2017

[...] 4.13. De omstandigheden dat de Regeling 2017 door het stellen van een getalscriterium vanuit het oogpunt van de stichting een verslechtering inhoudt wat betreft het vereiste om voor bekostiging wegens samenvoeging in aanmerking te komen ten opzichte van de Regeling 2015, de stichting daar bij de melding van de fusie nog niet van op de hoogte was en hiervan eerst zeer kort voor indiening van het BRIN-mutatief formulier op de hoogte heeft kunnen komen, er in de jaren voor de fusie op 1 augustus 2017 is gestart met voorbereidende werkzaamheden voor de fusie, en het gegeven dat de minister tot dan toe structureel heeft nagelaten om bekostiging wegens samenvoeging te weigeren of terug te vorderen bij fusies waar minder dan 50 procent van de leerlingen naar de fusieschool is overgegaan, zijn voldoende grond om afwijking van het onder 4.3. opgenomen uitgangspunt in dit geval, waarbij derhalve 43 procent van de leerlingen naar de fusieschool is overgegaan, te

rechtvaardigen. Daarbij klemt, dat het tegenwerpen van het 50 procent-criterium aanzienlijke negatieve gevolgen heeft voor de financiële positie van de stichting. Niet alleen heeft dat tot gevolg dat de stichting niet in aanmerking komt voor de bijzondere bekostiging op de voet van artikel 123, eerste lid, Wpo, maar ook niet voor de reguliere bekostiging op de voet van artikel 121, derde lid, van de Wpo, noch voor de regeling ter zake van de materiële instandhouding op de voet van artikel 134, negende en tiende lid, van de Wpo. Derhalve komt de Afdeling tot de conclusie dat de minister niet aan de stichting heeft kunnen tegenwerpen dat slechts aanspraak bestaat op bekostiging wegens samenvoeging indien sprake is van substantiële fusie-instroom als bedoeld in artikelen 2 en 3, eerste lid, in samenhang met artikel 1, aanhef en onder j, van de Regeling 2017, wat inhoudt dat ten minste 50 procent van de leerlingen is overgegaan, en had hij dan ook in zoverre aanleiding moeten zien af te wijken van de Regeling 2017.

Conclusie

5. Gelet op het vorenstaande is de Afdeling van oordeel dat de minister de 50 procent norm in de Regeling 2017 buiten toepassing had moeten laten omdat die toepassing in dit geval in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2242](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2021:2245](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2021, 828

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 04-10-2021 (publ. 6-10-2021), ROT 21/4813

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, verweerder.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:446 lid 4, 7:464 lid 2 aanhef en onder b

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw 1994) 130 lid 1, 134 lid 2

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 27 aanhef en onder b

Regeling eisen geschiktheid 2000 (Regeling 2000) 2 bijlage, paragraaf 8.8

WEGENVERKEERSWET 1994. ONGELDIGVERKLARING RIJBEWIJS. INZAGERECHT.

Ongeldigverklaring rijbewijs op basis van bevindingen psychiater. I.c. kan op basis van de nu voorhanden zijnde gegevens niet worden vastgesteld of verzoeker de gelegenheid heeft gehad van zijn inzagerecht gebruik te maken. Bij de stukken bevindt zich geen proces-verbaal van aanhouding. Er is dus nu geen informatie over het tijdstip waarop en de omstandigheden waaronder verzoeker is aangehouden. Het onderzoek door verweerder is i.c. onzorgvuldig geweest en verweerder heeft de ongeldigverklaring van verzoekers rijbewijs niet mogen baseren op de stukken zoals die er nu liggen. Dit zal in bezwaar verder moeten worden onderzocht en nader gemotiveerd door verweerder. Schorst het bestreden besluit tot zes weken nadat verweerder op het bezwaar van verzoeker heeft beslist.

[ECLI:NL:RBROT:2021:9480](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 829

MK ABRS, 06-10-2021, 201905560/1/A3

Inspecteur-generaal der Mijnen.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 10

Wet milieubeheer 1.1, 19.1a

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. MILIEUINFORMATIE. Afwijzing verzoek om openbaarmaking van een werkprogramma. I.c. bevat het werkprogramma milieu-informatie in de zin van artikel 19.1a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet milieubeheer. De rechtbank heeft terecht het gehele werkprogramma als milieu-informatie aangemerkt.

[...] [Afwijzing] verzoek van de Vereniging Milieudefensie, afdeling Westerveld, om openbaarmaking van een werkprogramma van Vermilion [...].

[...] 6. Niet in geschil is dat het werkprogramma bedrijfs- en fabricagegegevens in de zin van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob bevat. [...]

[...] Bevat het werkprogramma milieu-informatie?

[...] 8.1. De definitie van het begrip milieu-informatie staat in artikel 19.1a, eerste lid, van de Wet milieubeheer. Deze definitie is ontleend aan artikel 2 van Richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2003 inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie en tot intrekking van Richtlijn 90/313/EEG van de Raad (PB 2003, L 41). Uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt dat het begrip milieu-informatie een ruime betekenis heeft (zie de uitspraak van de Afdeling van 7 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2709](#)). Het gaat in deze zaak specifiek om onderdeel c van artikel 19.1a, eerste lid, van de Wet milieubeheer. In dat onderdeel gaat het over informatie over "maatregelen, met inbegrip van bestuurlijke maatregelen, zoals beleidsmaatregelen, wetgeving, plannen, programma's, milieuakkoorden en activiteiten die op de onder a en b bedoelde elementen en factoren van het milieu een uitwerking hebben of kunnen hebben, alsmede maatregelen of activiteiten ter bescherming van die elementen". In deze zaak gaat het met name om het element 'bodem'. De vraag is dus specifiek of het werkprogramma informatie bevat over maatregelen of activiteiten:

- die een uitwerking hebben of kunnen hebben op de bodem,
- die een uitwerking hebben of kunnen hebben op het vrijkomen van stoffen in het milieu waardoor de bodem wordt aangetast of waarschijnlijk wordt aangetast of
- ter bescherming van de bodem.

8.2. In het geciteerde onderdeel c van artikel 19.1a, eerste lid, staan voorbeelden van maatregelen: beleidsmaatregelen, wetgeving, plannen, programma's en milieuakkoorden. Daarbij kan worden gedacht aan maatregelen die door de overheid zijn vastgesteld. Bij wetgeving is dat bijvoorbeeld altijd het geval. Mede gezien de ruime betekenis die het begrip milieu-informatie volgens rechtspraak van het Hof heeft, is de betekenis van het begrip maatregelen echter niet beperkt tot maatregelen die door de overheid zijn vastgesteld. Ook maatregelen die door bedrijven worden genomen, kunnen onder het bereik van deze bepaling vallen. Naast maatregelen vallen ook activiteiten onder het geciteerde onderdeel. Het begrip activiteiten is evenmin beperkt, in die zin dat het alleen zou gaan om activiteiten van de overheid. Voor toepassing van de Wob is vanzelfsprekend wel vereist dat de informatie bij een bestuursorgaan berust. In dit geval gaat het om een werkprogramma dat aan de inspecteur-generaal is verstrekt zodat hij toezicht kan houden op de naleving van de mijnbouwregelgeving, die onder meer de bescherming van het milieu dient.

8.3. Vermilion stelt terecht dat de mijnbouwregelgeving voorschriften bevat voor de reparatie van een boorput die onder meer ter bescherming van het milieu dienen. In het werkprogramma is stapsgewijs beschreven welke werkzaamheden moeten worden uitgevoerd en welke werkinstructies daarbij moeten worden gevolgd. Zoals Vermilion zelf ook stelt, is deze stapsgewijze beschrijving bedoeld om ervoor te zorgen dat de reparatie van de boorput in het concrete geval voldoet aan de eisen die de mijnbouwregelgeving stelt. Het werkprogramma kan dus worden gezien als concrete invulling van de eisen uit de mijnbouwregelgeving. Verder is van belang dat via de boorput vloeistoffen in de bodem terecht kunnen komen. De reparatie van de boorput beoogt dat te voorkomen. Daarvoor is het noodzakelijk dat de reparatie op een juiste manier wordt uitgevoerd. De beschrijving in het werkprogramma is daarvoor bedoeld. Dat de mijnbouwregelgeving voorschriften bevat ter bescherming van de bodem, laat onverlet dat ook de concrete uitwerking daarvan in het werkprogramma informatie bevat over maatregelen en activiteiten ter bescherming van de bodem. Dit betekent dat het werkprogramma milieu-informatie in de zin van artikel 19.1a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet milieubeheer bevat.

8.4. Vermilion stelt op zichzelf terecht dat per zelfstandig onderdeel van het werkprogramma moet worden beoordeeld of het milieu-informatie betreft. Het werkprogramma is echter een samenhangend geheel van informatie over de reparatie van de boorput, dat mede ter bescherming van de bodem is opgesteld. Enkele onderdelen van het werkprogramma, zoals de informatie over organisatie van Vermilion, bevatten op zichzelf geen heel concrete informatie over de bescherming van de bodem. Ze kunnen echter niet los worden gezien van andere onderdelen die wel zulke informatie bevatten. Nu het begrip milieu-informatie bovendien een ruime betekenis heeft, heeft de rechtbank terecht het gehele werkprogramma als milieu-informatie aangemerkt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2224](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB 2021, 830

Mondelinge uitspraak Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 01-10-2021 (publ. 04-10-2021), UTR 21/3963

burgemeester van Utrecht, verweerder.

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 5

Algemene Plaatselijke Verordening van Utrecht (APV)

WET OPENBARE MANIFESTATIES. I.c. mocht verweerder demonstraties voor een restaurant verplaatsen naar het Jaarbeursplein.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:4720](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet rijonderricht motorrijtuigen

JnB 2021, 831

MK Rechtbank Midden-Nederland, 21-09-2021 (publ. 05-10-2021), UTR 21/526

Stichting VAM (IBKI), verweerder.

Wet rijonderricht motorrijtuigen 1993 (Wrm) 12c, 13, 15a

WET RIJONDERRICHT MOTORRIJTUIGEN. VOG. I.c. heeft eiser op tijd aan de bijscholingsverplichtingen voldaan en een geldige VOG overgelegd na afloop van de geldigheidsduur van zijn certificaat. Uit de Wrm is niet af te leiden dat verweerder eisers certificaat in deze situatie niet kan verlenen en hij herintreding dient te volgen. Eiser voldoet dan ook aan alle vereisten voor verlening van een nieuw certificaat. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:4726](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 832

MK ABRS, 01-10-2021, 202006163/1/V2
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 18

Vw 2000 9

Vb 2000 8.13 lid 5

REGULIER. Verschil in beslistermijnen tussen respectievelijk aanvragen om een reguliere verblijfsvergunning voor 'verblijf als familie- of gezinslid' en aanvragen om een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000, dat ziet op toetsing aan Unierecht. Geen sprake van vergelijkbare aanvragen ofwel vorderingen die gelijk zouden moeten worden behandeld.

2. De vreemdeling klaagt in de enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het verschil in beslistermijnen tussen respectievelijk aanvragen om een reguliere verblijfsvergunning voor 'verblijf als familie- of gezinslid' en aanvragen om een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000, dat ziet op toetsing aan Unierecht, gerechtvaardigd is. [...]

Beroep op het discriminatieverbod [...]

3.1. [...] Beide aanvraagprocedures staan dus open voor vreemdelingen die afkomstig zijn uit een derde land. Alleen al daarom wordt bij deze twee aanvraagprocedures geen direct onderscheid gemaakt op basis van de nationaliteit van aanvragers.

3.2. Het verschil tussen de beslistermijnen die gelden voor deze twee aanvraagprocedures ligt meer in de nationaliteit of verblijfsrechten van de familieleden bij wie zij verblijf beogen. Daarbij geldt een onderscheid tussen verblijfsrechten voor familieleden van Unieburgers uit een andere lidstaat die de nationaliteit van een derde land bezitten, enerzijds, en verblijfsrechten voor familieleden van Nederlanders die de nationaliteit van een derde land bezitten en voor derdelanders met een verblijfsrecht in Nederland, anderzijds. Deze verblijfsrechten verschillen wezenlijk naar hun aard, afhankelijk van de vraag of het gaat om een EU-verblijfsrecht of een regulier verblijfsrecht. Hoewel de rechtbank heeft overwogen dat het onderscheid in beslistermijnen gerechtvaardigd is, blijkt uit haar motivering, waarin zij wijst op de verschillen tussen de aanvragen, dat zij in feite van oordeel is dat het niet om vergelijkbare aanvragen ofwel vorderingen gaat. Er is namelijk een wezenlijk verschil tussen reguliere aanvragen waarbij een beslistermijn van negentig dagen geldt, omdat het bij die aanvragen gaat om het vaststellen van een nog niet bestaand verblijfsrecht, en aanvragen om een

verblijfsdocument waaruit rechtmatig verblijf als Unieburger blijkt, waar het gaat om de bevestiging van een verblijfsrecht dat rechtstreeks volgt uit de Verblijfsrichtlijn. Verder zien beide aanvragen weliswaar op verblijf bij een in Nederland verblijvende referent, maar ze verschillen naar hun aard van elkaar, met name gelet op de positie van de aanvrager gedurende de aanvraagprocedure. Zo krijgt de aanvrager van een verblijfsdocument waaruit rechtmatig verblijf als Unieburger blijkt, na indiening van de aanvraag onmiddellijk een bewijs daarvan waarmee hij, uitzonderingen daargelaten, in de desbetreffende lidstaat mag werken (artikel 8.13, vierde lid, van het Vb 2000 en paragraaf B10/2.2. van het Vc 2000). Dit is anders bij een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning, waarbij de staatssecretaris eerst moet toetsen of de aanvrager voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van rechtmatig verblijf in Nederland alvorens de vreemdeling het recht heeft om in Nederland te verblijven. Dat, zoals de vreemdeling betoogt, een vreemdeling in beide gevallen pas na een beslissing echt zekerheid heeft over zijn verblijfsrecht, is in het licht van het vorenstaande onvoldoende om de beide procedures als gelijk geval aan te merken. De rechtbank heeft dan ook terecht, zij het onvoldoende duidelijk gemotiveerd, overwogen dat er in dit geval geen vergelijkbare aanvragen ofwel vorderingen zijn die gelijk zouden moeten worden behandeld. Voor zover de vreemdeling een beroep doet op indirecte discriminatie, slaagt dit beroep evenmin. Beroep op het unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel [...]

4.1. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie wordt, als een Unieregeling ontbreekt, het nationale procesrecht toegepast in zaken waarin het Unierecht tot uitvoer wordt gebracht (beginsel van procedurele autonomie). [...] In dit geval regelt artikel 10 van de Verblijfsrichtlijn, dat is geïmplementeerd in artikel 8.13, vijfde lid, van het Vb 2000, uitdrukkelijk dat de nationale beslisautoriteiten binnen zes maanden moeten beslissen op aanvragen om een verblijfskaart waaruit rechtmatig verblijf bij een familielid van een Unieburger blijkt. Omdat in de Verblijfsrichtlijn is voorgeschreven welke beslistermijn geldt voor dit type aanvragen is er dus ter zake van die beslistermijn geen procedurele autonomie voor de lidstaten en wordt niet toegekomen aan toetsing aan de beginselen uit het arrest Rewe [[ECLI:EU:C:1976:188](#)], waaronder het unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2191](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB 2021, 833

MK ABRS, 04-10-2021, 202006886/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 66a lid 1

OPHEFFING INREISVERBOD. Anders dan de staatssecretaris betoogt, betekent de omstandigheid dat de rechtbank niet is ingegaan op het zogenoemde Unierechtelijke openbare-ordecriterium, niet automatisch dat zij onjuist heeft geoordeeld over de evenredigheid van het besluit. Dat een eventuele bedreiging door de vreemdeling voor een fundamenteel belang van de samenleving moet worden meegewogen bij de toepassing van het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel, neemt immers niet weg dat ook andere omstandigheden daarbij een rol spelen. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van 2 mei 2018, [ECLI:EU:C:2018:296](#), K. en H.F., punten 61 t/m 64, dat de staatssecretaris bij een verzoek om opheffing van een inreisverbod moet beoordelen of het inreisverbod nog steeds geschikt is om het ermee beoogde doel te

waarborgen en niet verder gaat dan daarvoor nodig is. De eventuele omstandigheid dat de vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, is bij deze evenredigheidsbeoordeling een argument om het inreisverbod te handhaven. Andere omstandigheden kunnen er echter toe leiden dat het inreisverbod moet worden opgeheven. Als de staatssecretaris een deel van deze omstandigheden niet of niet kenbaar in de besluitvorming heeft betrokken, kan de rechtbank de evenredigheid van het besluit niet toetsen en is het besluit alleen al daarom ondeugdelijk gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2021:2208](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 834

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 04-10-2021, NL21.4376
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 3, 5, 17

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 1, 4, 6, 18, 19, 47, 51, 52, 53

Richtlijn 2011/95/EU 4

PREJUDICIËLE VERWIJZING. DUBLINVERORDENING. Verzoek aan het HvJEU tot beantwoording prejudiciële vragen in een versnelde procedure over de reikwijdte en strekking van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

I Dient de Dublinverordening, gelet op punten 3, 32 en 39 van de considerans en gelezen in samenhang met artikelen 1, 4, 6, 18, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, aldus te worden uitgelegd en toegepast dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet deelbaar is, zodat ernstige en stelselmatige schendingen van het Unierecht die door de mogelijke verantwoordelijke lidstaat worden begaan vóór overdracht ten aanzien van derdelanders die (nog) geen Dublinterugkeerder zijn absoluut in de weg staan aan overdracht aan deze lidstaat?

II Dient artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening, indien de vorige vraag ontkennend wordt beantwoord, gelezen in samenhang met artikelen 1, 4, 6, 18, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, aldus te worden uitgelegd dat indien de verantwoordelijke lidstaat op ernstige en structurele wijze het Unierecht schendt, de overdragende lidstaat niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan maar elke twijfel moet wegnemen dan wel aannemelijk moet maken dat de verzoeker na overdracht niet in een situatie zal geraken die in strijd is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie?

III Met welke bewijsmiddelen kan de verzoeker zijn argumenten dat artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening, aan zijn overdracht in de weg staat onderbouwen en welke bewijsmaatstaf dient hierbij te worden gehanteerd? Heeft de overdragende lidstaat, gelet op de verwijzingen naar het Unieacquis in de considerans van de Dublinverordening, een samenwerkingsplicht of vergewisplicht, dan wel dienen er, indien sprake is van ernstige en structurele schendingen van grondrechten ten aanzien van derdelanders, individuele garanties te worden verkregen van de verantwoordelijke lidstaat dat na overdracht de grondrechten van de verzoeker (wel) worden geëerbiedigd? Luidt de beantwoording van deze vraag anders als de verzoeker in bewijsnood verkeert indien hij zijn consistente en gedetailleerde verklaringen niet met documenten kan staven, terwijl dit gelet op de aard van de verklaringen niet kan worden verwacht?

[ECLI:NL:RBDHA:2021:10735](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 835

MK ABRS, 04-10-2021, 202103955/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 100 lid 1

Vb 2000 5.2 lid 5

VREEMDELINGENBEWARING. In het geval van de vreemdeling is verzuimd hem te melden dat hij de volgende ochtend een advocaat zou kunnen spreken en ook dat hij het recht heeft om tot de volgende ochtend op die advocaat te wachten alvorens hij zou worden gehoord. Inbewaringstelling is van aanvang af onrechtmatig.

1. Deze uitspraak gaat over het recht van een vreemdeling om bij het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling te worden bijgestaan door zijn raadsman (artikel 100, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 5.2, vijfde lid van het Vb 2000). [...]

2.2. Blijkens de weergave van de staatssecretaris is in het geval van de vreemdeling in de avond van 19 april 2021 verzuimd hem te melden dat hij de volgende ochtend een advocaat zou kunnen spreken en ook dat hij het recht heeft om tot de volgende ochtend op die advocaat te wachten alvorens hij zou worden gehoord. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat aan de vreemdeling mocht worden gevraagd om het gehoor zonder zijn advocaat te laten plaatsvinden. Dit verzuim betekent dat het recht van de vreemdeling op toevoeging van een raadsman bij vrijheidsontneming, bedoeld in artikel 100, eerste lid, van de Vw 2000, is geschonden en dat de rechtbank ook ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling niet in zijn belangen is geschaad.

2.3. Dit gebrek maakt de inbewaringstelling, indien voor de rest aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, pas onrechtmatig indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 20 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:157](#). De omstandigheid dat de vreemdeling tijdens het gehoor voorafgaand aan de bewaring rechtsbijstand is onthouden en in dat verband onjuist is voorgelicht, is een ernstig gebrek. Gelet op de aard van de maatregel en nu niet is gebleken van zeer zwaarwegende belangen aan de zijde van de staatssecretaris die aanleiding kunnen geven om aan dat gebrek voorbij te gaan, valt de belangenafweging in het voordeel van de vreemdeling uit. Dit betekent dat de inbewaringstelling van de vreemdeling van aanvang af onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2021:2207](#)

[Naar inhoudsopgave](#)